

Julia Quinn

På äventyr med Poppy Bridgerton

Översättning
Anna Thuresson

Lovereads

Kapitel 1

Tidig sommar 1786

För en ung kvinna som vuxit upp på en ö, närmare bestämt i Somerseset, hade Poppy Bridgerton tillbringat anmärkningsvärt lite tid vid kusten.

Det var inte så att hon var obekant med vatten. Det fanns en sjö i närheten av hennes barndomshem och Poppys föräldrar hade insisterat på att alla deras barn skulle lära sig simma. Eller snarare att alla deras söner skulle lära sig simma. Poppy, den enda dottern i hopen, blev kränkt vid blotta tanken på att vara den enda Bridgerton som skulle dö vid ett skeppsbrott och meddelade föräldrarna detta – med exakt de orden – innan hon stegade ner till vattenbrynet tillsammans med sina fyra bröder och slängde sig i.

Hon lärde sig snabbare än tre av fyra (det vore orättvist att jämföra med äldsta brodern – klart att han skulle komma igång fortare) och än i dag var hon, enligt sin egen åsikt, den skickligaste simmaren i familjen. Att hon eventuellt uppnått målet tack vare lika delar trots och naturlig färdighet var irrelevant.

Det var viktigt att kunna simma. Hon skulle ha lärt sig även om föräldrarna inte först hade sagt åt henne att tålmodigt sitta och vänta i gräset.

Förmodligen.

Fast i dag skulle det inte bli någon simning. Hon stod framför havet, eller åtminstone Engelska kanalen, och det kyliga, bitande vattnet liknade inte det minsta den blida sjön därhemma. Poppy var kanske envis, men hon var inte dum. Plus att hon var alldeles ensam, alltså hade hon inget att bevisa.

Dessutom hade hon alldeles för trevligt med att utforska stranden. Den mjuka sanden under fötterna, det salta stinget i luften – för henne var det lika exotiskt som om hon släppts rakt ner i Afrika.

Eller kanske inte, tänkte Poppy, medan hon tog en tugga av den välbekanta engelska ost som hon tagit med sig på utflykten. Men det var i alla fall något nytt, en förändring, och det måste ju ha lite tyngd i alla fall.

Särskilt nu, när resten av livet såg precis likadant ut som alltid.

Det var nästan juli och Poppys andra Londonsäsong – vilken möjliggjorts tack vare hennes aristokratiska faster lady Bridgerton – var över sedan en kort tid tillbaka. Poppy hade fått finna sig i att avsluta säsongen precis som hon inlett den – ogift och obunden.

Och uttråkad.

Visst, hon hade kunnat bli kvar i London för att suga ut det sista ur den sociala svängen och fortsätta hoppas på att faktiskt träffa någon som hon inte redan presenterats för (icke särskilt troligt). Hon hade kunnat tacka ja till fasterns inbjudan till

en vistelse i Kent, för den ringa chans att hon faktiskt skulle tycka om någon av de ogifta herrar som bara råkade bjudas in på middag (ännu mer osannolikt). Vilket naturligtvis skulle ha krävt att hon bet ihop och höll klaffen när faster Alexandra ville veta vad som var fel på det senaste utbudet (minst troligt av allt).

Hennes valmöjligheter hade stått mellan trist och tristare, men tack och lov räddades hon av sin kära barndomsvän Elizabeth, sedan några år tillbaka bosatt i Charmouth tillsammans med sin make, den gemytliga och boklärdade George Armitage.

När George hade kallats till Northumberland, med anledning av någon brådskande familjeangelägenhet som Poppy aldrig riktigt kom underfund med, hade Elizabeth i sin tur lämnats ensam i huset vid kusten, gravid i sjunde månaden. Uttråkad och med begränsad rörelsefrihet hade hon bjudit in Poppy på ett längre besök och Poppy hade glatt tackat ja. Det skulle bli som på den gamla goda tiden för de två vännerna.

Poppy stoppade in en till ostbit i munnen. Gamla goda tider, med undantag för det enorma omfånget på Elizabeths mage. Det var nytt.

Det betydde att Elizabeth inte kunde göra henne sällskap på de dagliga promenaderna ner till stranden, men det hade ingen betydelse. Ingen hade nog någonsin kommit på tanken att beskriva Poppy som blyg, men oaktat hennes konversationsvanor trivdes hon rätt bra i sitt eget sällskap. Efter flera månaders småprat i London var det riktigt trevligt att rensa tankarna i den friska havsluften.

Hon hade försökt hitta nya ruttor varje dag och blivit förtjust

när hon upptäckte flera sammanhängande grottor halvvägs mellan Charmouth och Lyme Regis, undagömda precis där de skummiga vågorna slog in på stranden. Grottorna fylldes av vatten när tidvattnet steg, men efter att ha undersökt landskapet var Poppy övertygad om att ett par förblev torra och hon var fast besluten att hitta en.

Bara för själva utmaningen, så klart. Inte för att hon egentligen hade något behov av en ständigt torrlagd grotta i Charmouth, Dorset, England.

Storbritannien, Europa, världen.

Man fick ta sina utmaningar där man fann dem, med tanke på att hon nu befann sig i Charmouth, Dorset, England, vilket ju kändes som ett litet hörn av världen.

Hon stoppade i sig återstoden av sin lunch och kisade upp mot klipporna. Hon hade solen i ryggen, men dagen var tillräckligt solig för att hon skulle önska sig ett parasoll, eller åtminstone ett stort skuggigt träd. Det var ljuvligt varmt också och hon hade lämnat sin redingot hemma i huset. Till och med hennes fischy, som hon burit som solskydd, började klia mot bröstet i värmen.

Men hon tänkte inte vända om nu. Så här långt hade hon aldrig kommit förut, och att hon faktiskt lyckats ta sig hit berodde bara på att hon äntligen hade övertygat Elizabeths trinda husa, som utsetts till hennes förkläde/kompanjon, att bli kvar i stan.

"Se det som en extra ledig eftermiddag", hade Poppy sagt med ett vinnande leende.

"Jag vet inte." Marys min var tveksam. "Mrs Armitage var tydlig med att ..."

"Mrs Armitage har inte haft en redig tanke sedan hon blev havande", avbröt Poppy, samtidigt som hon sände en tyst ursäkt till Elizabeth. "Så där är det för alla kvinnor, har jag fått höra", tillade hon, i ett försök att få husan att tänka på något annat än frågan för stunden – det vill säga uppsikten över Poppy, eller bristen därpå.

"Det stämmer definitivt", sa Mary och lade huvudet på sned. "När min brors hustru väntade sina pojkar kunde jag inte få ur henne ett förståndigt ord."

"Exakt så!" utbrast Poppy. "Elizabeth vet att jag klarar mig fint på egen hand. Jag är trots allt ingen ungdom längre. Snarare är min tid förbi."

När Mary försökte försäkra henne att det definitivt inte stämde, tillade Poppy: "Jag ska bara strosa ner till stranden. Det vet Mary. Hon följde med mig i går."

"Och i förrgår", sa Mary med en suck – hon såg tydligen inte fram emot ännu en ansträngande eftermiddag.

"Och dagen dessförinnan också", påpekade Poppy. "Och vadå, hela veckan innan dess?"

Mary nickade dystert.

Poppy log inte. Det var hon alldeles för snäll för. Men framgången väntade runt hörnet.

Bokstavligen.

"Hör på", sa hon och föste husan mot en ombonad tehandel, "du kan väl slå dig ner och vila? Gudarna ska veta att Mary förtjänar det. Jag har kört slut på dig, eller hur?"

"Ni har bara varit vänlig, miss Bridgerton", inflikade Mary hastigt.

"Vänlig och utmattande", sa Poppy och klappade Marys

hand medan hon öppnade dörren till tehandeln. "Du arbetar så hårt. Du förtjänar en stund för dig själv."

Så kom det sig att Poppy, efter att ha betalat för en kanna te och ett fat med kakor, hade flytt sin kos – med två av de nämnda kakorna i fickan – och nu var hon underbart, välsignat ensam.

Om det bara hade funnits damskor som lämpade sig för bergsklättring. Hennes nätta kängor måste vara de mest praktiska som tillverkades för kvinnors räkning, men de stod sig slätt jämfört med den sorten som fanns i brödernas garderober. Hon såg noga efter var hon satte fötterna för att slippa stuka sig. På den här delen av strandremsan var det sällan fotgängare som rörde sig och gjorde hon sig illa skulle det dröja tills någon kom och letade.

Hon visslade där hon gick, njöt av att passa på att hänge sig åt sådant ohyfsat beteende (hennes mor skulle ha blivit förfärad!) och beslöt att ytterligare förvärra försyndelsen genom att övergå till en melodi vars text inte lämpade sig för damers öron.

"Barflickan gick ner mot haaaaavet ...", sjöng hon glatt, "med blicken mot ... Vad är det här?"

Hon stannade och kisade mot en underlig klippformation till höger. En grotta. Det måste det vara. Tillräckligt långt ifrån vattenbrynet för att inte översvämmas när det var flod.

"Ett hemligt gömställe, mateys", sa hon och blinkade för sig själv medan hon styrde om kursen. Det kändes som den perfekta platsen för en pirat, en bra bit ifrån den upptrampade stigen och med tre stora stenblock som dolde öppningen. Det var faktiskt ett under att blicken ens landat där.

Poppy klämde sig in emellan stenblocken och noterade förstrött att ett av dem var lite mindre än hon först trott, innan hon begav sig in i själva grottan. Jag borde ha tagit med mig en lykta, tänkte hon medan hon väntade på att ögonen skulle vänja sig vid mörkret, fast det skulle verkligen ha krävt en förklaring inför Elizabeth. Svårt att argumentera för vad man skulle med en lykta till på en promenad på stranden halv ett på dagen.

Poppy tog några korta steg in, lät skorna försiktiga hasa över marken och trevade efter ojämna fläckar med fötterna, eftersom det var omöjligt att se dem med blotta ögat. Det var svårt att avgöra men grottan tycktes djup, där den sträckte sig bortom ljusskenet som välldes in genom mynningen. Hon fortsatte, djärv av nyfikenhet, och makade sig långsamt långt in ... långsamt ... långsamt ... tills ...

"Aj!" tjöt hon och ryckte till när hennes hand slog i något hårt.

"Aj", upprepade hon och gned den ömma fläcken med andra handen. "Aj aj aj. Det där var ..."

Hon kom av sig. Vad hon än slagit handen i var det ingen naturlig utbuktning av själva grottan. Det kändes snarare som ett flisigt hörn på en sträv trälåda.

Trevande sträckte hon fram handen tills den snuddade – lättare den här gången – vid en platt träyta. Inget tvivel om saken, det var definitivt en låda.

Poppy fnissade till. Vad hade hon hittat? Ett piratbyte? Smugglarfångst? Grottan luktade mustigt och kändes oanvänd, så vad det än var hade det säkert legat där i evigheter.

"Gör dig redo för skatten." Hon skrattade och gjorde honnör

för sig själv i mörkret. Efter ett hastigt försök att lyfta lådan, som visade sig vara alldeles för tung, drog hon fingrarna längs kanten och försökte hitta ett sätt att öppna den. Attans. Den var hopspikad. Hon måste komma tillbaka, fast hur hon skulle bortförklara en lykta och en kofot var en gåta.

Fast ...

Hon lade huvudet på sned. Om det fanns en låda – två, faktiskt, för den ena stod travad ovanpå den andra – i den här delen av grottan, vem kunde då veta vad som lurpassade ännu längre in?

Hon makade sig in i dunklet och famlade framför sig. Ingenting. Ingenting ... inget ...

"Ta det försiktigt!"

Poppy stelnade till.

"Tappar du den slår kapten ihjäl dig."

Poppy slutade andas, men när hon insåg att den sträva mansrösten inte var riktad till henne sipprade lättnaden igenom henne.

En lättnad som omedelbart ersattes av fasa. Långsamt sänkte hon armarna mot kroppen tills hon omslöt sig själv i en hård kram.

Hon var inte ensam.

Med olidligt försiktiga rörelser hasade hon så långt hon kunde in bakom lådorna. Det var mörkt, hon var tyst, alltså borde vem som än var här inte kunna se henne, såvida inte ...

"Kan du tända den förbaskade lyktan?"

Såvida de inte hade en lykta.

En låga flammade upp och lyste upp den inre delen av grottan. Poppy lade pannan i djupa veck. Hade männen kommit

in bakom henne? Vilken ingång hade de i så fall tagit? Vart fortsatte grottan?

"Vi har ont om tid", sa den ena mannen. "Skynda på och hjälp mig hitta det vi behöver."

"Resten då?"

"Det klarar sig här tills vi kommer tillbaka. Det är hur som helst sista gången."

Den andre skrattade. "Enligt kapten."

"Den här gången menar han det."

"Han lär aldrig sluta."

"Gör inte han det så gör jag det." Poppy hörde ett plågat, ansträngt grymtande, följt av: "Jag är för gammal för det här."

"Rullade du ut stenblocket framför öppningen?" frågade den första mannen, som långsamt andades ut medan han ställde ner något på marken.

Det var alltså därför hon fått klämma sig in, förstod Poppy. Hon borde ha undrat hur en så stor låda kunde passera genom den lilla gluggen.

"I går", kom svaret. "Med Billy."

"Den taniga parveln?"

"Hmph. Jag tror han är tretton vid det här laget."

"Nä, dra på trissor!"

Herregud, tänkte Poppy, hon var instängd i en grotta med smugglare – kanske till och med pirater! – och de stod och pladdrade som två gamla damer.

"Vad behöver vi mer?" hördes från den djupare av de båda rösterna.

"Kapten säger att han inte ger sig av utan en låda konjak."

Poppy kände blodet frysa till is. En låda?

Den andre skrattade. "Att sälja eller dricka?"

"Båda, kan jag tänka mig."

Mer skrockande. "Då får han dela med sig."

Poppy såg sig panikslaget om. Tillräckligt med ljus från lyktan hade sipprat åt hennes håll så att hon kunde urskilja den närmaste omgivningen. Var i helsike skulle hon gömma sig? Det fanns en liten nisch i grottväggen som hon kunde klämma in sig i, men männen måste vara blinda om de skulle missa henne.

Det var åtminstone bättre än där hon stod just nu. Poppy makade sig bakåt, kurade ihop sig till den minsta boll hon lyckades få till och tackade högre makter för att hon inte hade satt på sig sin klargula klänning på morgonen, samtidigt som hon sände upp sin första uppriktiga bön på flera månader.

Snälla, snälla, snälla.

Jag ska bli en bättre människa.

Jag ska lyssna på min mor.

Jag ska till och med lyssna i kyrkan.

Snälla, snälla ...

"Jesus, Maria och Josef!"

Långsamt vände Poppy upp huvudet mot mannen som tornade upp sig ovanför henne. "Amen", muttrade hon.

"Vem är ni?" sa mannen ilsket och körde upp lyktan i ansiktet på henne.

"Vem är ni själv?" svarade Poppy uppfordrande, innan bristen på sunt förnuft i en sådan replik sjönk in.

"Green!" hojtade mannen.

Poppy blinkade.

"Green!"

"Vadå?" knotade den andra mannen – som tydligen hette Green.

"Det är en flicka här!"

"Va?"

"Här. Det är en flicka här."

Green kom springande. "Vem i helvete är det här?" sa han ilsket.

"Jag vet inte", svarade den andre otåligt. "Hon har inte svarat."

Green böjde sig ner och körde fram sitt väderbitna ansikte mot Poppys. "Vem är ni?"

Poppy svarade inte. Det var inte ofta hon höll tyst, men just nu kändes som ett klokt tillfälle att börja med det.

"Vem är ni?" upprepade han. Den här gången grymtade han fram orden.

"Ingen", svarade Poppy, som lyckades uppbåda lite mod av det faktum att han snarare verkade trött än arg. "Jag var bara ute på promenad. Jag ska inte störa. Jag ska bara gå min väg. Ingen kommer någonsin att få veta ..."

"Jag kommer att veta", sa Green.

"Jag också, för den delen", sa den andre och kliade sig i huvudet.

"Jag ska inte säga ett ord", försäkrade Poppy. "Jag vet inte ens vad ..."

"Sablar!" svor Green. "Sablar, sablar, sablar, sablar, sablar."

Poppy vred nervöst blicken mellan de båda männen och försökte förstå om det låg i hennes eget intresse att inflika något i konversationen. Det var svårt att gissa deras ålder – båda var

så där härjade som man blir efter att ha tillbringat för mycket tid i solen och blåsten. De var enkelt klädda i grova skjortor och arbetsbyxor nerstopade i sådana där höga stövlar som männen brukade sätta på sig när de visste att de skulle blöta ner fötterna.

"Sablar!" sa Green igen. "Det fattades väl bara det här."

"Vad ska vi ta oss till med henne?" sa den andra mannen.

"Jag vet inte. Vi kan inte lämna henne här."

De båda männen försjönk i tystnad och stirrade på henne som om hon var världens börda, som bara väntade på att landa tungt på deras axlar.

"Kapten lär väl döda oss", suckade Green till slut.

"Det är inte vårt fel."

"Vi borde fråga honom vad vi ska ta oss till med henne", sa Green.

"Jag vet inte var han är", svarade den andra mannen. "Vet du?"

Green skakade på huvudet. "Är han inte på skeppet?"

"Nej. Han sa att han skulle möta oss på däck en timme innan vi seglar ut. Han hade något slags affärer att lösa."

"Sablar."

Det var många fler sablar än Poppy någonsin hört under en och samma sittning, men det kändes inte som om det var någon mening med att påpeka det.

Green suckade och slöt ögonen i vad som bara kunde beskrivas som ett uttryck för olyckligt elände. "Vi har inget val", sa han. "Vi får ta henne med oss."

"Va?" frågade den andra mannen.

"Va?" tjöt Poppy.

"Herregud", grymtade Green och höll för öronen. "Kom det

där vrålet ur er mun?" Han drog en tålmodig suck. "Jag är för gammal för det här."

"Vi kan inte ta med henne!" invände den andre.

"Lyssna på honom", sa Poppy. "Han är uppenbart väldigt intelligent."

Greens vän rätade på ryggen och sken upp. "Namnet är Brown", sa han och nickade artigt mot henne.

"Eh, trevligt att råkas", sa Poppy, som undrade om hon borde sträcka fram näven.

"Tror du att jag vill ta med henne?" sa Green. "Det är otur att ha med fruntimmer på ett skepp, och särskilt det här."

Poppy gapade åt förolämpningen. "Jaså minsann", sa hon, bara för att avbrytas av Brown, som frågade: "Vad är det för fel på det här? Hon sa att jag var intelligent."

"Vilket bara visar att hon inte är det. Dessutom så snackar hon."

"Det gör ni med", genmålde Poppy.

"Där ser du", sa Green.

"Så illa är hon inte", sa Brown.

"Du sa precis att du inte ville ha med henne på båten!"

"Tja, det vill jag inte, men ..."

"Det finns inget värre än ett snacksaligt fruntimmer", knötade Green.

"Det finns mycket som är värre", sa Poppy, "och ni har tur om ni aldrig behövt uppleva det."

Green granskade henne en lång stund. Såg bara på henne. Sedan stönade han: "Kapten kommer att slå ihjäl oss."

"Inte om ni låter blir att ta med mig", skyndade sig Poppy att säga. "Då får han aldrig veta."

"Han kommer att veta", sa Green olycksbådande. "Han vet allt."

Poppy bet sig i läppen och funderade igenom sina alternativ. Hon tvivlade på att hon kunde springa ifrån dem – Green blockerade hur som helst vägen mot utgången. Hon kunde kanske bryta ihop och hoppas att hennes tårar skulle väcka någon mjukare sida hos männen, fast det förutsatte att de hade mjukare sidor.

Hon såg på Green och prövade sig fram med ett trevande leende.

Green ignorerade henne och vände sig mot sin vän. "Hur dags ..." Han tystnade. Brown var borta. "Brown!" röt han. "Vart i helsike tog du vägen?"

Browns huvud stack upp bakom flera travade koffertar. "Jag hämtar bara rep."

Rep? Poppy blev kruttorr i halsen.

"Bra", grymtade Green.

"Ni vill inte binda mig", sa Poppy – tydligen var strupen fortfarande tillräckligt fuktig för att kraxa fram det.

"Nej, det vill jag inte", sa han, "men jag måste, så vi kan väl göra det här lätt för oss båda?"

"Ni tror väl inte att jag låter er ta med mig utan att jag kämpar emot?"

"Jag hoppades på det."

"Då kan ni fortsätta hoppas, sir, för jag ..."

"Brown!" hojtade Green.

Med tillräckligt eftertryck för att Poppy faktiskt skulle stänga munnen.

"Här är repet!" kom svaret.

"Bra. Hämta resten också."

"Vadå resten?" frågade Brown.

"Ja", sa Poppy nervöst. "Vadå resten?"

"Resten", sa Green otåligt. "Du vet vad jag menar. Och en trasa."

"Jaså, resten", sa Brown. "Ska bli."

"Vad är resten?" sa Poppy ilsket.

"Det vill hon inte veta", sa Green åt henne.

"Jag kan försäkra att jag vill det", sa Poppy, samtidigt som hon började tänka att hon kanske inte alls ville det.

"Hon sa att hon skulle kämpa emot", förklarade han.

"Ja, men vad har det med ..."

"Minns hon när jag sa att jag är för gammal för det här?"

Hon nickade.

"Det här inkluderar att slåss."

Brown kom tillbaka med en grön flaska i handen. Den såg lite medicinsk ut. "Ta den här", sa han och langade över den till Green.

"Inte för att jag inte hade kunnat klå henne", förklarade Green och öppnade korken. "Men varför? Varför göra det svårare än jag måste?"

Poppy fann inga ord. Hon stirrade på flaskan. "Ska ni tvinga mig att dricka det där?" viskade hon. Det luktade vedervärdigt.

Green skakade på huvudet. "Har du trasan?" frågade han Brown.

"Oj, ursäkta."

Green stönade trött igen och granskade hennes linnefischy, som hon bar för att fylla ut klänningslivet. "Vi får ta hennes näsduk", sa han till Poppy. "Stå still."

"Vad gör ni?" tjöt hon och ryckte bakåt medan han fick loss tygstycket.

"Jag ber om ursäkt", sa han. Märkligt nog lät det som om han menade det.

"Gör inte så här", flämtade Poppy och hasade sig så långt ifrån honom hon kunde.

Men det blev inte långt, eftersom hon redan stod med ryggen mot väggen, och inför hennes förfärade ögon höllde han frikostigt upp den motbjudande vätskan på det flortunna linnetyget. Det genomdränktes snabbt så att några droppar föll igenom och sögs upp av den fuktiga marken.

"Du får ta och hålla fast henne", sa Green till Brown.

"Nej", sa Poppy medan Brown lade armarna om henne.
"Nej."

"Förlåt", sa Brown och det lät som om han menade det också.

Green knycklade ihop tyget till en boll och lade den över munnen på henne. Poppy fick kväljningar och flämtade mot de vidriga ångorna.

Sedan blev allt svart.

Kapitel 2

Andrew Rokesby stegade över däckets på Infinity och utförde en sista inspektion innan det var dags att lägga ut, prick klockan fyra på eftermiddagen. Allting såg ut att vara i sin ordning, från för till akter, och bortsett från Brown och Green stod varenda karl redo, väl förberedd inför resan som väntade dem.

"Pinsley!" höjtade Andrew och tittade upp på den unga man som fixade med riggen.

"Ja, sir!" ropade Pinsley ner. "Vad är det, sir?"

"Har du sett Brown och Green? Jag skickade dem till grottan för en stund sedan för att fylla på förråden."

"Förråden, sir?" sa Pinsley med ett fräckt leende. Alla visste varför Andrew egentligen hade sänt iväg Brown och Green.

"Det räcker att jag tippar på rodret, så hänger du där i fingertopparna", varnade Andrew.

"De är under däck, sir", flinade Pinsley. "Jag såg dem gå ner för en kvart sedan."

"Under däck?" ekade Andrew och skakade på huvudet. Brown och Green hade arbete att ta itu med, de borde inte slå dank under däck.

Pinsley ryckte på axlarna, eller det såg åtminstone så ut. Det var svårt att avgöra med solen i ögonen.

"De bar på en säck", sa Pinsley.

"En säck?" ekade Andrew. Han hade skickat iväg dem efter en låda konjak. Alla män hade sina laster, hans var kvinnor i hamn och fransk konjak till havs. Han tog ett glas varje kväll efter kvällsvarden. På så sätt förblev livet civiliserat, eller åtminstone så civiliserat som han ville ha det.

"Den såg tung ut", tillade Pinsley.

"Konjak i en säck", muttrade Andrew. "Madre de Dios, vid det här laget är den väl bara skärvor och spritångor." Han kastade en blick på Pinsley, som hade fullt upp med att surra repen, innan han vände sig mot den smala trappan som ledde ner under däck.

Han hade som rutin att byta några ord med varje besättningsman, oavsett rang, innan Infinity lade ut. Dels för att försäkra sig om att var och en visste sin roll i uppdraget de hade framför sig, dels för att männen uppskattade respekten han visade dem. Hans besättning var liten men orubbligt lojal. Var och en skulle ge sitt liv för hans skull, det visste Andrew. Men det var för att de visste att deras kapten var redo att göra samma sak för dem.

Andrew förde utan tvekan befälet och det fanns inte en karl ombord som skulle våga trotsa hans order, fast å andra sidan fanns det inte heller en karl ombord som skulle vilja göra det.

"Sir!"

Andrew såg sig om över axeln. Det var Green, som måste ha tagit den andra lejdaren upp.

"Där är du ju", sa Andrew och vinkade åt sig honom. Green var den äldsta besättningsmannen, efter att ha börjat en dag

före Brown. Ända sedan dess tjafsade de båda konstant som gamla tanter.

"Sir!" upprepade Green och sprang ikapp honom över däck.

"Berätta medan vi går", sa Andrew och fortsatte mot lejda-
ren. "Jag måste kontrollera några saker i min hytt."

"Men sir, jag måste berätta ..."

"Och vad i helsike har hänt med min konjak?" frågade
Andrew och tog lejdaren två steg i taget. "Enligt Pinsley kom
ni ombord med en säck. En säck", upprepade han och skakade
på huvudet.

"Precis", sa Green och lät höra ett knepigt, kvävt ljud.

Andres vände sig om. "Mår du riktigt bra?"

Green svalde tungt. "Saken är den ..."

"Svalde du precis?"

"Nej, sir, jag ..."

Andrew fortsatte gå. "Du borde visa den där halsen för
Flanders. Han har något slags hopkok som botar dig. Det
smakar djävulskt, men det fungerar, det kan jag intyga."

"Sir", sa Green, som följde efter genom korridoren.

"Är Brown ombord?" frågade Andrew och grep tag om
dörrhandtaget.

"Ja, sir, men sir ..."

"Bra, då är vi redo att lägga ut som planerat."

"Sir!" nästan tjöt Green och kilade sig in mellan Andrew
och dörren.

"Vad är det, Green?" frågade Andrew med tillkämpat tåla-
mod.

Green öppnade munnen, fast vad han än ville säga fann han
uppenbarligen inga ord.